

FLAVIA BĂDIC

Planul Atracției

Capitolul 1

Sâmbătă după-amiază, Ele îmi trimite un mesaj: “*Lia vezi că vin spre tine. Avem de povestit.*”

Oare de ce cred prietenele mele că sunt mereu umărul lor liber, salteaua lor de salvarare, sfătuitoarul, înțelegătorul și orice alte utilizări îmi mai atribuie?

De fapt, cred că sunt un fel de bucătar-psiholog pentru ele: gătesc și ascult. Câteodată mai torn și în pahare. Frumos... nu? Alții ar plăti bani mulți pentru serviciile astea! Așa că the joke’s on me...

Și că veni vorba de bani, realizez că deși m-am mutat în acest oraș deja de două luni, nu am reușit să-mi găsesc de muncă.

Iau telefonul și tastez repede un “*K. Te aștept*”, după care mă gândesc să folosesc prilejul pentru a discuta cu Ele despre CV-ul meu.

Eleonora Firu este genul de femeie care îți rămâne în minte, chiar dacă o vezi o singură dată: blondă cu forme pline și cu o prezență intimidantă. Ea este jurist la cea mai mare firmă de avocatură din oraș.

Norocoasa a fost ajutată de către prietena noastră comună, Manuela Goicea, care lucrează acolo la resurse umane, încă de când a ieșit de pe băncile facultății.

Noi trei formăm grupul perfect : blondă – roșcată – brunetă. Este chiar imposibil să nu fim remarcate atunci când ieșim în oraș împreună.

Ne știm de când eram copii și băteam ulița în sus și în jos pe la țară la bunici.

Pe vremea aceea viața era atât de simplă, încât îmi amintesc cu nostalgie momentele fericite și lipsite de griji. Ne-am împărtășit cele mai dubioase întâmplări, aventuri sau secrete. Nu ne ascundem nimic și am încercat mereu să ne ajutăm una pe cealaltă.

De fiecare dată când simt nevoia să vorbesc cu cineva, ele sunt singurele care știu sigur că mă pot înțelege. Câte dileme am împărtășit împreună...

Sunt norocoasă că le cunosc.

Unul dintre avantajele faptului de a avea un prieten de o grămadă de vreme, este că știi exact ce se așteaptă să găsească când vine la tine. În cazul lui Ele, acel ceva sunt pastele sau pizza.

Drept pentru care, mă apuc repede de niște spaghete, astfel încât să fie treaba măcar pe jumătate gata până apare ea la ușă.

Cât se fierbe sosul, mă duc în dormitor să-mi organizez șifonierul. Doar n-aș putea să stau! Sunt o susținătoare a principiului "fiecare clipă trebuie folosită la maxim".

Mă întreb cum unele femei reușesc să stea degeaba. Eu una n-aș putea! Deși de obicei toate lucrurile sunt puse la linie, mai am momente în care mai deraiez de la "magia ordinii". Recunosc că am o obsesie ca fiecare lucru să fie pus într-un anumit fel și nimeni nu poate face asta mai bine ca mine. Decât să fie altfel, mai bine nu mai este de loc. Nu-i așa?

Probabil din acest motiv sunt încă singură la 35 de ani.

Nu că n-aș fi avut numeroase ocazii! Doar că le-am dat cu piciorul la toate, rând pe rând.

Gândesc prea mult fiecare acțiune, analizez prea mult fiecare persoană și găsesc mereu motive pentru a nu alege. Creierul meu nu se oprește niciodată și devine foarte frustrant câteodată. Aș avea mare nevoie de un shut down.

În timp ce rearanjez lucrurile, simt un puternic miros de ars. OOOH SHIT!! Țasta e sosul meu.

Fug spre bucătărie, mă lovesc de marginea unui fotoliu (o să am o vânătaie magnifică), mi se împleticește papucul în cablul de la telefonul fix (adu-ți aminte să faci ceva cu firul ăsta) și mă trezesc brusc pe jos. Minunat!

Colac peste pupăză... sună și soneria. Not my day!

"—Intră! E deschis." Mă trezesc urlând în procesul de adunare a membrelor de pe jos.

Jenant, știu. Dar asta sunt eu! M-am împăcat de mult cu mine. Nici măcar nu mai încerc să caut justificări pentru neatenția mea. Am depășit acest moment anul trecut, când m-am hotărât să accept că asta face parte din mine.

"—Hey Lia! Ce Dumnezeu faci acolo pe jos?" Îmi zice Ele cu îngrijorare.

Știu că ține la mine dar în astfel de momente, aș prefera să nu empatizeze nimeni cu mine. Ignore pls!!!!

"—Hey miss! Fă-te că nu mă vezi! Doar știi cum sunt. Am simțit că se prinde ceva pe foc și m-am împiedicat pe traseu."

"—Ok, sună a ceva ce doar tu ai face. Altă vânătaie la purtător?"

"—Bineînțeles! Vrei să îți arăt colecția de pe piciorul drept?"

"—Nope. Hai dă-i cu amestecatul acolo ca să nu luăm foc! Cu norocul tău... cine știe?!"

În astfel de momente îmi apreciez gândurile și faptul că nu le poate auzi toată lumea: Ha-ha ce să zic?! Când e de mâncat îți place! Nu mai faci comentarii răutăcioase.

Cât Ele se instalează pe canapea, eu termin spaghetti, scot o apă din frigider și o chem.

“—Hai să mâncăm repede ceva și pe urmă te ascult.”

“—Cred că ar fi mai bine să ascuți și pe urmă mai vedem și cu mâncatul.”

What??? Ce ați făcut cu prietena mea? Cred că a fost răpită de extraterestri. Sau cel mai probabil este vorba de ceva grav, dacă alege vorbitul în detrimentul mâncatului.

Ea este gurmandul înrăit. O invidiez de fapt. Poate să mănânce și un porc și e mereu în formă. Cum poate să arate așa?

Revenind la ale noastre, oare ce vrea să îmi spună e așa de grav de nu îmi putea povesti la telefon?

Nu părea supărată, terorizată...poate doar super agitată.

Nu am sesizat să aibe vreo durere în ultima vreme. S-a certat cu soțul ei? Are probleme cu copilul? Vine taică'su la ea? Pleacă iar în delegație? Are probleme cu colegii pisălogi de la muncă? Mai inventariez repede câteva supoziții și mă decid că mai bine o ascult. Sigur nu poate fi așa de grav!

Mă așez pe canapea și aștept să văd cu ce informație mă lovește.

“—Lia, mai ții minte că ne-ai povestit de Mister Dark? Tipul ăla șaten cu țepi, care te-a tachinat în club în noaptea în care am sărbătorit mutarea ta aici?”

Serios??? Asta era ce trebuia să discutăm pe nerăsuflăte? Asta era mai important decât mâncarea?

Fetele astea și-au făcut un hobby din a mă cupla cu oricine, doar să mă vadă cu un bărbat lângă mine. Offf, fetelor! Totuși.....UUUU.....cum să îl uit? Cum poți uita așa ceva?

M-a tachinat e puțin spus! “*Când te-ai gândit să te îmbraci așa, nu ai luat în considerare că s-ar putea ca tot clubul să tragă de tine?*” Îmi aduc aminte ca ieri prima lui replică. Ce nepoliticos!!!

Ca să nu mai zic că privirea lui, trăgea și ea într-un hal de mine...de sus până jos.

E și ce?? M-am îmbrăcat super strâmt, super scurt, super negru, super tocuri: bitchy style cu ruj roșu, care dădea senzația de kiss my lips.

Eram după o despărțire și fetele m-au convins să încerc ceva îndrăzneț. Muuuuult prea îndrăzneț aș zice!

“—Mda, parcă mi-l amintesc. Ce-i cu el?”

Nu puteam să îi dau satisfacția de a recunoaște fățis că încă mă gândesc la el. Am discutat toate trei câteva zile la rând același subiect până m-am decis că era cazul să-l pun de-o parte în caseta cu amintiri.

“—Cred că l-am văzut la muncă ieri seară. Intra în sala de conferință.” Îmi spune ea zâmbind. “Cred că vrea să se angajeze pe postul de secretară rămas liber după scandalul de marți cu Sonia, care a fost dată afară între timp. Tipa aia se credea peste toți: venea și pleca când avea chef, comenta mereu dacă trebuia să stea peste program... Înțeleg că era sexy și o țineau să le aducă cafelele, dar totuși ce e prea mult e prea mult. Se zvonea prin department că se suia cu fundul pe biroul directorului. Problema nu e că directorului nu îi plăcea, ci că era cât pe-acți să divorțeze din cauza ei. Sonia n-a văzut că era de față și Doamna Eva în acel birou. Probabil că firma caută acum pe cineva mai serios.”

“—Oau! Nasol moment. Dar nu înțeleg ce treabă am eu și Mister Dark în povestea asta.”

“—Doar nu vrei să îți răpească șansa de a te angaja! În sfârșit a apărut un post liber la noi. Asta este de fapt marea veste! Hai că de data asta ai și o pilă bună la resurse umane. Aceeași pilă m-a ajutat și pe mine. Ți-a programat Manu un interviu pentru luni dimineață.”

Procesez rapid informația cu job-ul de secretară...not bad. Este o super șansă pt mine. Luni dimineață mi-a zis că e interviul. Ok, am destul timp să mă pregătesc. Azi e abea sâmbătă. Stai așa! E sâmbătă seară!!!! Trebuie să îmi scriu CV-ul, să îmi fac unghiile, să mă gândesc cu ce ma îmbrac.... Doamne! Cu ce mă îmbrac??? Trebuie să mă duc la shopping! Nu mă pot prezenta la interviu cu o cămașă de când era bunica fată. Oare de ce nu mi-am cumpărat nimic până acum?

“—ALOOO! Tu auzi ce ți-am spus?” Cred că Ele și-a dat seama că am intrat în analyse mode. Speram că procesarea informațională anterioară să nu fi durat așa de mult. Se pare că trebuie să pun pe pauză și să dau drumul la gură în schimb.

“—Da, te-am auzit.”

“—Și de ce ești așa calmă?”

“—De ce ești tu așa disperată?”

Replica asta a făcut-o pe Ele să închidă gura. Voia să-mi mai zică ceva dar s-a răzgândit. Așa că pot continua eu:

“—Încercam să prioritizez lucrurile până luni.”

“—Hai scoate laptop-ul repede! Trebuie să ne uităm peste CV-ul tău și trebuie să ne asigurăm că este perfect.”

Da, recunosc că am momente când îmi trebuie un șut în fund.

Eeeee, așa mai da: asta numesc eu ajutor. Mă ridic cu grijă de data asta, ca să nu mă răstorn iar pe jos și să mă trezesc cu vreo vânătaie pe față, de care nu aș putea scăpa în timp util.

Iau de pe birou laptop-ul (oare cine mai are laptop auriu ca mine?) și mă întorc în sufragerie.

Îl deschid, caut documentul cu istoria carierei mele de până acum și i-l dau să-l citească.

“—Hai să vedem ce avem aici: școală, diplome, cursuri, hobby... Bineee! Obiectiv profesional...Rău-rău-rău! Cum să scrii că vrei să fii cea mai bună????”

“—Păi asta vreau!” E personal challenge: nimeni nu-și poate lua laudele în locul meu. E ceva rău în asta?

“—Spune-o și tu măcar altfel. Că nu dă bine de loc.”

Punct ochit, punct lovit! S-ar putea să zică bine. Ia să vedem cum putem refraza chestia asta...

“—Ceva gen: doresc să îmi continui cariera, investind în dezvoltarea mea personală, profesională și implicit în cea a companiei.” continuă Ele, întrerupându-mi tentativa de reformulare a propriului obiectiv. Cât de stupid pare să-ți seteze altcineva obiectivul profesional?

“—Stii ceva? Stai că fac eu aici ce modificări consider. Ai încredere în mine?” Insistă ea.

“— Da. Doar că urăsc să te porți cu mine de parcă aș fi un copil neajutorat. Puteam și eu să modific.”

O văd pe Ele că își dă ochii peste cap, ca și când ar spune *yeah sure*. Dar o las să butoneze. Trebuie să fiu cu o clasă mai sus decât Mister Dark! Cel puțin de această dată.

Acum nu mai suntem în club, nu mai sunt amețită și am un scop: postul trebuie să fie al meu!

Dacă soarta ne face să ne întâlnim și a doua oară (deși sper din suflet să evit contactul pentru că nu știu dacă mă voi putea controla în fața lui) n-o să mai fiu în dezavantaj. De data asta o să

Reținem care pe care și cum uleiul stă de obicei deasupra... ia ghicește cine e apa și cine e uleiul dintre noi doi?

Nu apuc să-mi duc gândurile la bun sfârșit, că sunt brusc întreruptă.

“—Am terminat miss! L-am și trimis la biroul de resurse umane pe mail. Ziceai ceva de mâncare?”

Un zâmbet imens și niște ochi mari verzi se uită la mine.

Imi vine să râd. Să nu te pui cu blondele când le este foame!

Se pare că Ele a depășit momentul ei de seriozitate, așa că suntem back on track.

Pun repede două farfurii și ne așezăm la masă.

“—Dai și tu ceva de băut în afară de apă? Doar nu crezi că am făcut așa muncă pentru tine degeaba.” glumește ea și-mi face cu ochiul.

“—Am doar o sticlă de cidru de vreo trei săptămâni în frigider. Merge?” Încerc să mă revanșez eu cu o tentativă de zâmbet și cu un clipit de pleope, mișcare care știu că o amuză de fiecare dată.

“—Jesus! Dar tu chiar nu mai bei miss? Dă-o încocoace că nu expiră așa de repede! În plus, chiar nu știi ce pierzi!”

Capitolul 2

Rise and shine!

Este duminică dimineată și avem o grămadă de treabă azi: eu și cu mine, bineînțeles. Mă bag în duș și după 15 minute ies revigorată.

Nu mă spăl pe cap acum pentru că nu am timp să-l aranjez într-o formă comercială. Părul meu stă mereu cum vrea el, lucru care mă scoate din sărite. Nu e cel mai bun prieten al meu dar cumva trebuie să conviețuim împreună. El știe că mă exasperează de fiecare dată când încerc să-l pieptăn și constat că se încurcă, iar eu știu că fără el nu aș avea farmecul meu de coafură semi-deranjată/semi-aranjată, care atrage mereu privirile într-un sens bun.

Îmi fac porția mea preferată de iaurt cu cereale, îmi beau sucul de fructe, trag pe mine o rochiță galbenă lejeră și îmi caut cheile ca să ies pe ușă.

Afară e soare așa că îmi pot lua balerinii, sandalele sau papucii. Nu vād să fie șanse de ploaie, așa că mă decid pentru sandalele maro. La fix, mă și asortez cu geanta.

Ies pe stradă și în timp ce mă îndrept spre zona comercială, mă gândesc ce mi-ar trebui de fapt? Fustă, rochie, cămașă, bluză...Ce culoare? Ce lungime? Ce pantofi?...combinații multiple și obositoare. Mă decid să intru în cel mai sofisticat magazin. O dată îmi permit și eu să-mi iau haine de firmă!

Aleg câteva variante și intru în cabina de probă. Știi senzația aceea din cabină când te analizezi în oglindă și parcă nu vezi

nimic în regulă? Te întrebi cum te văd cei din jur și constăți că nu ești așa atractivă cum ți-ai dori tu.

Așa sunt eu acum: fund prea plat, abdomen lipsit de pătrățele, sâni prea mici, nas prea ascuțit. Frate! Parcă oglinzile astea scot în evidență doar defecte.

Îmi limpezesc repede gândurile și îmi amintesc că ce e mai rău e mereu în gândul meu. În realitate nu e așa! Altfel nu s-ar mai fi uitat nici naiba la mine.

Aleg până la urmă o ținută care strigă de la o poștă business type: fustă neagră trei sferturi, strâmtă, talie înaltă; cămașă albă cu nasturi negri, pătrați și guler înalt; pantofi stiletto roșii. Nu m-am putut abține! Trebuia să îmi satisfac obsesia mea pentru roșu. Acum oglinda cabinei de probă este de acord și ea cu mine.

Arăt a femeie :)))))

Așa mai merge. Până și stima de sine este la cote înalte în acest moment. Sper să rămână acolo.

Îmi fac repede o poză și o trimit pe grupul fetelor de pe whatsapp: *“Ce ziceți de asta? Merge pentru mâine?”* Send. Manu e prima care răspunde: *“Smocking Ho!”*, după care intră și mesajul de la Ele *“Vrei să cauzezi infarctul angajatorului?”*

“Dacă nici una dintre noi 3 nu are palpitații :D, înseamnă că se aprobă. Mă duc să plătesc” Le anunț eu.

“Vezi să nu folosești rujul tău roșu! Nu e necesar să asortezi pantofii cu el!” Îmi zice Manu.

“LOL. Am să țin cont miss!”

Ies din cabină, pun toate hainele pe care le-am ales în fața vânzătoarei...pardon! consultantei vestimentare (în magazinele astea fancy-schmancy există altă titulatură) și îmi țin respirația.

—În total 1360 vă rog! “Mda...se putea și mai rău de atât. Economiiile mele s-au cam dus, dar nu pe apa sâmbetei sper.

Cheltuiala asta mă va ajuta să fac o bună impresie, conform principiului haina îl face pe om. Deși de-a lungul anilor am încercat insistent să dezmint acest mit, am ajuns în punctul în care chiar cred că are un sâmbure de adevăr.

Totuși mă duc la o firmă de avocatură...nu mă pot îmbrăca din bazar în fața oamenilor influenți care se perindă pe acolo.

Sunt happy cu decizia pe care am luat-o și în plus, azi sunt mai optimistă ca oricând. Starea de bine îmi dă mereu un vibe pozitiv.

Ziua trece cu mii de scenarii pe care le fac ca răspuns la întrebările ce mi se vor pune mâine.

Nu am neapărat emoții. Am mai degrabă o stare de anxietate pentru că știu ce și cât pot oferi eu, doar că nu dețin și controlul de a influența decizia oamenilor din conducere.

Până la urmă, vasta mea experiență într-o firmă de renume ar trebui să fie un atu.

Bineînțeles că mă vor întreba de ce am plecat și nu le-aș putea spune că șeful meu îmi făcea viața un calvar.

Plecarea mea bruscă, fără notificare prealabilă, fără preaviz, fără terminarea sarcinilor pe final de an, poate părea suspicioasă oricui.

Trebuie să mă gândesc bine ce spun ca să nu creadă cumva că e vorba de neglijență profesională.

Totuși ar putea oricine, oricând, să sune acolo și să verifice: toți foștii colegi vor avea numai cuvinte de laudă la adresa mea. În plus, nimeni nu a știut prin ce am trecut în ultimii 2 ani.

După moartea tatălui meu, am rămas ca intern în firmă, însă partenerul lui a făcut o obsesie din “a avea grijă de mine“. Efectiv mă sufoca.

La început îmi trimitea mesaje după ce plecam de la birou, mesaje la care nu-i răspundeam sub nici o formă.